SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 20. oktobra 2011*

V zadevi C-140/10,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Hof van Cassatie (Belgija) z odločbo z dne 25. februarja 2010, ki je prispela na Sodišče 17. marca 2010, v postopku

Greenstar-Kanzi Europe NV

proti

Jeanu Hustinu,

Joju Goossensu,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi A. Tizzano, predsednik senata, M. Safjan, M. Ilešič, E. Levits in J.-J. Kasel (poročevalec), sodniki,

generalni pravobranilec: N. Jääskinen,
sodni tajnik: A. Calot Escobar,

* Jezik postopka: nizozemščina.

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Greenstar-Kanzi Europe NV N. Segers in K. Tielens, odvetnika,

– za J. Hustina in J. Goossensa H. Van Gompel in J. Hensen, odvetnika,

– za špansko vlado F. Díez Moreno, zastopnik,

– za Evropsko komisijo F. Wilman in T. van Rijn, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 7. julija 2011

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 11(1), 13, od (1) do (3), 16, 27, 94 in 104 Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994

o žlahtniteljskih pravicah v Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 16, str. 390), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 873/2004 z dne 29. aprila 2004 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 45, str. 178, v nadaljevanju: Uredba št. 2100/94).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo GreenStar-Kanzi Europe NV (v nadaljevanju: GKE) in J. Hustinom ter J. Goossensom glede njune domnevne kršitve znamke Kanzi in sorte jablan nicoter ter pravic iz znamke in žlahtniteljske pravice, ki so z njima v zvezi, ki pa sta jo storila s tem, da sta tržila jabolka pod znamko Kanzi.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V štirinajsti uvodni izjavi Uredbe št. 2100/94 je navedeno:

„ker naj žlahtniteljska pravica v Skupnosti velja enotno v vsej Skupnosti, morajo biti trgovski posli z imetnikovim soglasjem natančno razmejeni; ker je treba obseg varstva glede na večino nacionalnih sistemov razširiti na neki material sorte, da se tako upošteva trgovina prek držav izven Skupnosti, kjer ni varstva; ker je kljub temu treba z uvedbo načela izčrpanja pravic zagotoviti, da varstvo ni pretirano."

4 Člen 11(1) te uredbe določa:

„Oseba, ki je vzgojila ali odkrila in razvila sorto, ali njen pravni naslednik, sta oba – oseba in njen naslednik – v nadaljnjem besedilu ‚žlahtnitelj', upravičena do žlahtniteljske pravice v Skupnosti."

5 Člen 13 navedene uredbe določa:

„1. Žlahtniteljska pravica v Skupnosti velja tako, da je imetnik ali imetniki žlahtniteljske pravice v Skupnosti, v nadaljnjem besedilu ‚imetnik', upravičen do opravljanja dejanj iz odstavka 2.

2. Ne glede na določbe členov 15 in 16 je potrebna odobritev imetnika za naslednja dejanja, ki zadevajo sestavine sorte ali pridelan material zavarovane sorte, v nadaljnjem besedilu ‚material':

(a) pridelovanje ali razmnoževanje (povečevanje);

(b) priprava na razmnoževanje;

(c) ponujanje v prodajo;

(d) prodajanje ali druge oblike trženja;

(e) izvažanje iz Skupnosti;

(f) uvažanje v Skupnost;

(g) skladiščenje za katere koli namene pod (a) do (f).

Imetnik lahko svojo odobritev pogojuje in omejuje.

3. Določbe odstavka 2 se uporabljajo za pridelan material samo, če je bil pridobljen z neodobreno uporabo sestavin zavarovane sorte in če imetnik ni imel primerne priložnosti za izvajanje svoje pravice glede imenovanih sestavin sorte.

[…]“

6 Člen 16 Uredbe št. 2100/94 določa:

„Žlahtniteljska pravica v Skupnosti ne zajema dejanj v zvezi s kakršnim koli materialom zavarovane sorte ali sorte, za katero veljajo določbe člena 13(5), ki ga je imetnik oddal ali privolil v oddajo drugim kjerkoli v Skupnosti, ali s kakršnim koli materialom, izpeljanim iz omenjenega materiala, razen če taka dejanja:

(a) pomenijo nadaljnje razmnoževanje te sorte, razen kadar je bilo tako razmnoževanje predvideno ob oddaji materiala;

ali

(b) vključujejo izvoz sestavin sorte v tretjo državo, ki ne zavaruje sort rastlinskega rodu ali vrste, kamor spada sorta, razen če je izvozni material namenjen končni porabi."

7 Člen 27 te uredbe določa:

„1. Žlahtniteljske pravice v Skupnosti so lahko v celoti ali delno predmet pogodbeno podeljenih pravic izkoriščanja. Pravice izkoriščanja so lahko izključne ali neizključne.

2. Imetnik se lahko sklicuje na pravice iz žlahtniteljske pravice v Skupnosti proti osebi, ki ima pravico izkoriščanja in ki nasprotuje kateremu koli pogoju ali omejitvi, povezani z njeno pravico izkoriščanja v skladu z odstavkom 1."

8 Člen 94 navedene uredbe določa:

„1. Kdor:

(a) neupravičeno izvrši enega od dejanj, ki so predpisana v členu 13(2), v zvezi s sorto, za katero je podeljena žlahtniteljska pravica v Skupnosti

[…]

ga imetnik lahko toži na prenehanje take kršitve, plačilo primernega nadomestila ali obojega.

2. Kdor krši določbe naklepno ali iz malomarnosti, je razen tega dolžan nadomestiti imetniku vsako nadaljnjo škodo, ki je posledica tega dejanja. Če gre za majhno malomarnost, se te zahteve lahko zmanjšajo v skladu z obsegom malomarnosti, vendar ne smejo biti manjše od koristi, ki jih je kršitelj iz tega pridobil."

9 Člen 104 te uredbe določa:

„1. Tožbe zaradi kršitve lahko vloži imetnik. Osebe, ki imajo pravice izkoriščanja, lahko vložijo take tožbe, razen če je pri izključni pravici izkoriščanja ta možnost posebej izločena v dogovoru z imetnikom ali s strani urada v skladu s členoma 29 ali 100(2).

2. Vsak, ki ima pravice izkoriščanja, je za namen pridobitve nadomestila za nastalo škodo upravičen, da se vključi v tožbo, ki jo zaradi kršitev vloži imetnik."

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

10 Družba Nicolaï NV (v nadaljevanju: Nicolaï) je „žlahtnitelj" v smislu člena 11(1) Uredbe št. 2100/94 nove sorte jablan, in sicer sorte nicoter. Ta sorta edina obrodi jabolka, ki se tržijo pod znamko Kanzi, če izpolnjujejo nekatere kakovostne zahteve. Da bi preprečili poslabšanje kakovosti navedene sorte in znamke, je bil uveden sistem, enakovreden selektivnemu distribucijskemu omrežju, ki vključuje specifikacije, v katerih so določene omejitve za gojenje dreves ter za pridelavo, shranjevanje, sortiranje in trženje sadja.

11 Prijava v zvezi z jablanami sorte nicoter, ki jo je 27. aprila 2001 vložila družba Nicolaï, je bila 15. junija 2001 objavljena v *Uradnem listu Urada skupnosti za rastlinske sorte*.

12 Žlahtniteljsko pravico v zvezi s to prijavo je družba Nicolaï 3. septembra 2002 prenesla na družbo Better3fruit NV (v nadaljevanju: Better3fruit). Družba Better3fruit je od takrat imetnica žlahtniteljske pravice v Skupnosti, podeljene za drevesa sorte nicoter.

13 Družba Better3fruit je tudi imetnica znamke jabolk Kanzi.

14 Družbi Better3fruit in Nicolaï sta leta 2003 sklenili licenčno pogodbo, na podlagi katere je družba Nicolaï pridobila izključno pravico do gojenja in trženja jablan sorte nicoter. V navedeni pogodbi je določeno, da družba Nicolaï „ne bo oddajala ali prodajala nobenega licenčnega proizvoda, če zadevni pogodbeni partner pred tem ni podpisal licenčne pogodbe za gojenje iz priloge 6 (v primeru pridelovalca) ali licenčne pogodbe za trženje iz priloge 7 (v primeru trgovskega partnerja)“.

15 Družba Nicolaï je 24. decembra 2004 prodala 7000 jablan sorte nicoter J. Hustinu. Ta se v okviru tega posla ni zavezal spoštovati nobene posebne zahteve v zvezi s pridelavo jabolk in prodajo pridelka.

16 Licenčna pogodba, sklenjena leta 2003 med družbama Better3fruit in Nicolaï, je bila razvezana 20. januarja 2005. Družba GKE je na dan, glede katerega stranki v postopku v glavni stvari ne soglašata, za jablane sorte nicoter pridobila izključne pravice izkoriščanja, ki jih daje žlahtniteljska pravica. Tako je postala pridobitelj licence namesto družbe Nicolaï.

17 4. decembra 2007 je bilo ugotovljeno, da je J. Goossens prodajal jabolka znamke Kanzi. Izkazalo se je, da mu je ta jabolka dobavil J. Hustin.

18 Družba GKE je zato vložila tožbo zaradi kršitve žlahtniteljske pravice v Skupnosti proti J. Hustinu in J. Goossensu. Predsednik Rechtbank van koophandel te Antwerpen, ki je odločal v postopku za izdajo začasne odredbe, je 29. januarja 2008 odločil, da sta J. Hustin in J. Goossens kršila žlahtniteljsko pravico v Skupnosti družbe GKE.

19 Hof van beroep te Antwerpen je spremenilo to odločitev s sodbo z dne 24. aprila 2008. Navedeno sodišče je odločilo, da ker družba Nicolaï dejansko ni spoštovala svojih obveznosti iz licenčne pogodbe, J. Hustin in J. Goossens nista kršila žlahtniteljske

pravice družbe GKE, ker omejitve iz licenčne pogodbe, sklenjene med družbama Better3fruit in Nicolaï, zanju niso veljale.

20 Družba GKE je vložila kasacijsko pritožbo zoper to sodbo pri Hof van beroep te Antwerpen. Ker je Hof van Cassatie dvomilo o obsegu pravila o izčrpanju, kot je določeno v členu 16 Uredbe št. 2100/94, je prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je mogoče člen 94 Uredbe št. 2100/94 […] v zvezi s členi 11(1), 13, od (1) do (3), 16, 27 in 104 [te] uredbe […] razlagati tako, da lahko imetnik ali pridobitelj licence vloži tožbo zaradi kršitve proti osebi, ki opravlja dejanja v zvezi z materialom, ki ji ga je prodal ali oddal pridobitelj licence, ki je ravnal v nasprotju z omejitvami v zvezi s prodajo tega materiala, določene z licenčno pogodbo med njim in imetnikom žlahtniteljske pravice v Skupnosti?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali je za preverjanje te kršitve pomembno, ali je oseba, ki opravlja navedena dejanja, omejitve iz zadevne licenčne pogodbe poznala ali bi jih morala poznati?“

Vprašanji za predhodno odločanje

21 Predložitveno sodišče želi s prvim vprašanjem v bistvu izvedeti, ali lahko imetnik žlahtniteljske pravice v Skupnosti ali pridobitelj licence za to pravico vloži tožbo

zaradi kršitve proti tretji osebi, ki je pridobila material od drugega pridobitelja licence, ne da bi ta pri prodaji materiala spoštoval pogoje ali omejitve iz licenčne pogodbe, sklenjene med njim in imetnikom.

22 Najprej je treba ugotoviti, da se postopek v glavni stvari nanaša izključno na vprašanje, ali lahko nov pridobitelj licence, in sicer družba GKE, vloži tožbo zaradi kršitve proti tretji osebi, to sta v obravnavani zadevi J. Hustin in J. Goossens, ki sta pridobila material od prejšnjega pridobitelja licence, v tem primeru družbe Nicolaï, ki je pri prodaji tega materiala ravnala v nasprotju s pogoji ali omejitvami iz licenčne pogodbe, ki jo je pred tem sklenila z imetnikom žlahtniteljske pravice v Skupnosti, in sicer z družbo Better3fruit.

23 Čeprav prva hipoteza predložitvenega sodišča, to je možnost imetnika, da sam vloži tako tožbo zaradi kršitve proti tretji osebi, glede na posebnosti postopka v glavni stvari ni upoštevna, je treba vendar ugotoviti, da člen 94(1) Uredbe št. 2100/94 določa, da ima imetnik žlahtniteljske pravice v Skupnosti pravico vložiti tožbo zaradi kršitve.

24 Glede na to, da je pravica pridobitelja licence vložiti tako tožbo odvisna od pravice imetnika, je treba najprej natančno ugotoviti, kateri pogoji so v Uredbi št. 2100/94 določeni za imetnika za izvrševanje te pravice.

25 Navesti je treba, da so v zvezi z žlahtniteljsko pravico v Uredbi št. 2100/94 določene različne ravni varstva in različna pravna sredstva.

26 Prvič, obstaja „primarno“ varstvo, ki pokriva sestavine sorte v skladu s členom 13(2) Uredbe št. 2100/94. Pridelan material je predmet „sekundarnega“ varstva, ki je kljub

omembi v členu 13(2) te uredbe zelo omejeno z odstavkom 3 tega člena. Čeprav sestavine sorte in pridelani material spadajo pod pojem „material“ v smislu člena 13(2) navedene uredbe, se varstvo, predvideno za ti kategoriji, vseeno razlikuje.

27 Drugič, Uredba št. 2100/94 ureja več možnosti tožbe. V skladu s členom 94(1) te uredbe lahko imetnik proti osebi, ki neupravičeno izvrši enega od dejanj, ki so določena v členu 13(2), v zvezi s sorto, za katero je podeljena žlahtniteljska pravica v Skupnosti, vloži tožbo zaradi kršitve.

28 Kar posebej zadeva licenčne pogodbe, člen 27(2) Uredbe št. 2100/94 določa, da se imetnik lahko sklicuje na žlahtniteljske pravice v Skupnosti proti pridobitelju licence, ki ravna v nasprotju s katerim koli pogojem ali omejitvijo v zvezi z njegovo licenco v skladu z odstavkom 1 tega člena.

29 Torej je treba razlikovati po eni strani tožbe, ki jih imetnik vloži proti pridobitelju licence, in po drugi strani tožbe, vložene proti tretji osebi, ki neupravičeno izvrši dejanja v zvezi z varovanim materialom.

30 Kar zadeva drugega od teh dveh primerov, ki je predmet spora v glavni stvari, je treba dodati, da člen 104(1) Uredbe št. 2100/94 določa, da lahko pridobitelj licence vloži tožbo zaradi kršitve namesto imetnika. Družba GKE, ki je pridobitelj licence, je torej pooblaščena za vložitev tožbe zaradi kršitve proti J. Hustinu in J. Goossensu.

31 Vendar je treba navesti, da v skladu s pravilom, imenovanim „izčrpanje“, iz člena 16 Uredbe št. 2100/94, žlahtniteljska pravica v Skupnosti ne zajema dejanj v zvezi z materialom zavarovane sorte, ki ga je imetnik oddal ali privolil v oddajo drugim kjer koli v Evropski uniji, razen če taka dejanja pomenijo nadaljnje razmnoževanje te sorte, pri čemer tako razmnoževanje ni bilo predvideno ob oddaji materiala, ali če taka dejanja pomenijo izvoz sestavin sorte v tretjo državo, ki ne zavaruje sort rastlinskega rodu ali vrste, v katero spada sorta, pri čemer izvozni material ni namenjen končni porabi.

32 Iz tega člena 16 Uredbe št. 2100/94 in iz pravila, ki je v njem določeno, izhaja, da je v okviru zadeve, kakršna je obravnavana v postopku v glavni stvari, tožbo zaradi kršitve, ki jo je vložila družba GKE kot nov pridobitelj licence, ki ravna namesto imetnika, to je družbe Better3fruit, proti J. Hustinu in J. Goossensu, mogoče upoštevati le, kadar pravica imetnika ni izčrpana.

33 V zvezi s tem je iz spisa razvidno, da sta družbi Better3fruit in Nicolaï sklenili licenčno pogodbo, na podlagi katere je družba Better3fruit družbi Nicolaï podelila izključno pravico do gojenja in trženja jablan sorte nicoter ter uporabo pravic, povezanih s temi jablanami.

34 Ta licenčna pogodba vsebuje pogoje oziroma omejitve, na podlagi katerih družba Nicolaï ni imela pravice oddati nobenega proizvoda, ki je predmet izključne pravice, ne da bi se zadevna tretja oseba zavezala, da bo spoštovala navedene pogoje ali omejitve.

35 Treba je torej preučiti, ali je glede na elemente, navedene v prejšnjih dveh točkah, pravica imetnika žlahtniteljske pravice v Skupnosti izčrpana.

36 Do zdaj načela izčrpanja, ki je določeno v členu 16 Uredbe št. 2100/94, Sodišče še ni razlagalo.

37 Predložitveno sodišče se sprašuje, ali se sodna praksa Sodišča v zvezi z načelom izčrpanja na področju prava znamk vseeno uporablja po analogiji.

38 Iz te sodne prakse, ki se nanaša na odnose med imetnikom znamke in pridobiteljem licence, je razvidno, da je treba dajanje na trg proizvodov, ki jih pridobitelj licence označi z znamko, načeloma obravnavati kot opravljeno s soglasjem imetnika znamke (glej sodbo z dne 23. aprila 2009 v zadevi Copad, C-59/08, ZOdl., str. I-3421, točka 46).

39 Vendar v skladu s to sodno prakso licenčna pogodba ni enakovredna absolutnemu in brezpogojnemu soglasju imetnika za to, da pridobitelj licenc daje na trg proizvode, označene s to znamko (glej zgoraj navedeno sodbo Copad, točka 47).

40 Kar pa zadeva žlahtniteljsko pravico, člen 27(2) Uredbe št. 2100/94 izrecno določa, da se imetnik lahko sklicuje na žlahtniteljske pravice proti pridobitelju licence, kadar ta krši eno od določb licenčne pogodbe.

41 Kar pa zadeva tožbo zaradi kršitve proti tretji osebi iz člena 94 Uredbe št. 2100/94, je treba upoštevati štirinajsto uvodno izjavo te uredbe, po kateri varstvo, do katerega je upravičen imetnik, ni pretirano. Torej je treba ugotoviti, da kršitev katere koli določbe licenčne pogodbe ne more povzročiti, da soglasja imetnika v nobenem primeru

ni. Predvsem se ne more šteti, da soglasja ni, kadar pridobitelj licence krši določbo licenčne pogodbe, ki ni v zvezi s soglasjem za dajanje na trg in torej tudi ne z izčrpanjem pravice imetnika.

42 Ker spis, ki je bil predložen Sodišču, ne vsebuje kopij prilog 6 in 7 k licenčni pogodbi, na kateri se sklicuje zadevna določba navedene pogodbe, Sodišče ne razpolaga z dovolj elementi, da bi določilo vrsto določbe v postopku v glavni stvari. Tako je predložitveno sodišče tisto, ki mora na podlagi dejstev in okoliščin zadeve, ki mu je predložena, opredeliti določbe zadevne licenčne pogodbe.

43 Če bo predložitveno sodišče ugotovilo, da je pridobitelj licence pri oddaji varovanega materiala ravnal v nasprotju s pogojem ali omejitvijo iz licenčne pogodbe, ki neposredno zadeva bistvene sestavine žlahtniteljske pravice, je treba ugotoviti, da je bila ta oddaja materiala s strani pridobitelja licence tretji osebi opravljena brez soglasja imetnika in da torej pravica imetnika ni izčrpana. Nasprotno pa ob kršitvi katerih koli drugih pogodbenih določb pride do izčrpanja pravice imetnika.

44 Glede na zgoraj navedeno je treba na prvo zastavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 94 Uredbe št. 2100/94 v povezavi s členi 11(1), 13, od (1) do (3), 16, 27 in 104 navedene uredbe v okoliščinah, kot so te v postopku v glavni stvari, razlagati tako, da lahko imetnik ali pridobitelj licence vloži tožbo zaradi kršitve proti tretji osebi, ki je pridobila material prek drugega pridobitelja licence, ki je ravnal v nasprotju s pogoji ali omejitvami iz licenčne pogodbe, sklenjene pred tem med tem drugim pridobiteljem licence in imetnikom, če se zadevni pogoji ali omejitve neposredno nanašajo na

bistvene sestavine zadevne žlahtniteljske pravice, kar pa mora presoditi predložitveno sodišče.

45 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je pri presoji kršitve treba ugotoviti, ali je tretja oseba, ki opravlja dejanja v zvezi s prodanim ali oddanim materialom, pogoje ali omejitve iz zadevne licenčne pogodbe poznala ali bi jih morala poznati.

46 V zvezi s tem je treba navesti, da člen 94(1) Uredbe št. 2100/94 določa pogoje, pod katerimi lahko imetnik žlahtniteljske pravice v Skupnosti vloži tožbo zaradi kršitve proti storilcu kršitve, da bi dosegel bodisi prenehanje kršitve, bodisi plačilo ustrezne odškodnine, bodisi kombinacijo teh dveh oblik ravnanja.

47 V odstavku 2 tega člena so našteti primeri, v katerih lahko imetnik tudi vloži tožbo proti storilcu kršitve, da bi pridobil povrnitev škode, ki mu je bila povzročena s kršitvijo. Imetnik lahko v skladu z navedenim odstavkom 2 zahteva tako povrnitev nastale škode, kadar je storilec kršitve ravnal naklepno ali iz malomarnosti. Če gre za majhno malomarnost, se pravica imetnika do odškodnine načeloma lahko zmanjša.

48 Iz primerjave besedila teh dveh odstavkov izhaja, da odstavek 1 ne vsebuje nobenega subjektivnega elementa. Zato je treba ugotoviti, da subjektivni elementi, kot je poznavanje pogojev ali omejitev iz licenčne pogodbe, načeloma nimajo nobene vloge pri presoji kršitve in pravice do vložitve tožbe proti storilcu take kršitve.

49 Glede na zgoraj navedeno je treba na drugo zastavljeno vprašanje odgovoriti, da pri presoji kršitve ni pomembno, ali je tretja oseba, ki je opravljala dejanja v zvezi s prodanim ali oddanim materialom, pogoje ali omejitve iz zadevne licenčne pogodbe poznala ali bi jih morala poznati.

Stroški

50 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

1. **Člen 94 Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994 o žlahtniteljskih pravicah v Skupnosti, kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta št. 873/2004 z dne 29. aprila 2004, v povezavi s členi 11(1), 13, od (1) do (3), 16, 27 in 104 navedene uredbe je treba v okoliščinah, kot so te v postopku v glavni stvari, razlagati tako, da lahko imetnik ali pridobitelj licence vloži tožbo zaradi kršitve proti tretji osebi, ki je pridobila material prek drugega pridobitelja licence, ki je ravnal v nasprotju s pogoji ali omejitvami iz licenčne pogodbe, sklenjene pred tem med tem drugim pridobiteljem licence in imetnikom, če**

se zadevni pogoji ali omejitve neposredno nanašajo na bistvene sestavine zadevne žlahtniteljske pravice, kar pa mora presoditi predložitveno sodišče.

2. Pri presoji kršitve ni pomembno, ali je tretja oseba, ki je opravljala dejanja v zvezi s prodanim ali oddanim materialom, pogoje ali omejitve iz zadevne licenčne pogodbe poznala ali bi jih morala poznati.

Podpisi